

Korte toespraak van de Voorzitter van de Tweede Kamer, Khadija Arib, bij de herdenking van de aanslag bij een Londense moskee, 20 juni 2017

Aan de orde is de herdenking van de aanslag bij een Londense moskee op 18 juni 2017. Ik heet de minister-president, Mark Rutte, en de ambassadeur, Geoffrey Adams, van harte welkom. Ik wil iedereen in de zaal en op de publieke tribune vragen om, voor zover dat mogelijk is, te gaan staan.

Vervreemdend. Zo noemde een inwoner van Londen de situatie in het Verenigd Koninkrijk op dit moment. Het beschrijft heel treffend hoe veel Britten zich moeten voelen. Met iedere aanslag wordt er een stukje grond onder hun voeten weggeslagen. Voelt het Verenigd Koninkrijk – hún land, hún thuis, hún haven – mínder veilig, open en vrij.

Eergisteren was er in Londen opnieuw een terroristische aanslag. Een man reed in op een groep moskeebezoekers die net bij elkaar waren geweest voor het ramadan-gebed, met als doel om zoveel mogelijk slachtoffers te maken. Ook op de Champs-Élysées in Parijs probeerde iemand een aanslag te plegen. Daar reed een auto in op een politiebusje. Gelukkig raakten er daar geen agenten of voorbijgangers gewond.

In een reactie op de aanslag in Londen zei burgemeester Sadiq Khan – en ik citeer – “dat het lijkt op een aanval op een specifieke gemeenschap. Maar net als bij de aanslagen in Manchester, Westminster en Londen Bridge is het ook een aanval op tolerantie, vrijheid en respect.”

Daarmee onderstreept hij het gemeenschappelijke. Hij gaat niet in op de verschillen, maar op wat ons bindt. Dat moet ook. Het is belangrijk – en dat geldt niet alleen voor Engeland, maar voor de hele Westerse wereld – dat bevolkingsgroepen zich niet tegen elkaar laten opzetten of uitspelen. Of zoals de religieuze leiders die in Finsbury Park bij elkaar kwamen het zeiden: wie haat en verdeeldheid wil zaaien, zal níet slagen.

We moeten ons richten op wat we delen. Dat vinden we in de basiswaarden die horen bij een democratische rechtstaat. Vrijheid van meningsuiting en gelijkheid, verdraagzaamheid en begrip voor andersdenkenden. Dáár moeten we aan vasthouden. Want een land, een thuis, een haven verdient het dat je er voor ópstaat.

Ik heb het Britse parlement laten weten dat we aan hen denken. Aan de slachtoffers die zijn eergisteren zijn gevallen, aan hun familie en aan de hele Britse samenleving, die zo op de proef wordt gesteld.